

Operació diàleg: fum, fum, fum!

written by Josep Pérez Franco | 19 de desembre de 2016

El nou govern espanyol sota la presidència del Sr. Rajoy, gràcies als seus amics d'alternança política, el PSOE, ha dit amb un cert soroll de trompeteria que amb Catalunya s'ha iniciat l'operació diàleg. Han constatat que des de fa sis anys, cada iniciativa que han aplicat per espantar als díscols catalans ha aconseguit l'efecte contrari i avui en el Parlament hi ha una majoria independentista, cosa inimaginable fa només uns anys enrere i les perspectives d'intenció de vot independentista, segons les darreres enquestes, ratlla la majoria. Davant d'aquesta situació que incomoda i posa nerviós al govern espanyol, que no sap que fer, és lògic que s'intenti un canvi d'estratègia. Ara toca diàleg i tot el dia escoltem per part de ministres i personal de l'administració pública aquesta cantarella. Han canviat la inquisidora i avinagrada delegada de govern espanyol pel Sr. Millo, que és un professional de la política, que ha voltat uns quants partits, però almenys té un altra tarannà, és d'aquí i pot parlar amb tothom de tu a tu i en català. Han nomenat com a interlocutora la Vicepresidenta i responsable del CNI la Sra. Soraya Sáenz de Santamaria, que ja ha vingut a veure el seu nou despatx a Barcelona. Els seus primers passos no han estat gaire afortunats, doncs si vol conèixer els agents socials i polítics, els millors interlocutors per començar no són precisament la Sra. Arrimadas de C's i el Sr. Iceta del PSC. Alguns mitjans l'anomenen la Virreina.

Si un vol dialogar l'actitud ha de ser d'igual a igual. No es poden marcar línies vermelles ni de cap altra color. Ningú no pot començar a dialogar des d'una posició de superioritat i de poder. Ja han ensenyat la poteta, perquè no poden amagar la pudor de sofre que porten a sobre. El nou ministre d'interior Juan Ignacio Zoido, jutge i ex alcalde de Sevilla ha fet unes

declaracions que no admeten cap dubte sobre la volatilitat de l'operació diàleg : ***"Hem d'imposar nosaltres el diàleg i no cedir davant d'aquesta espècie de xantatge que en ocasions es vol fer als espanyols, la unitat d'Espanya i la sobirania nacional ha de ser salvaguardada"***. El diàleg no s'imposa. No tenen solució i amb la seva arrogància i prepotència ho envien tot a rodar. Ho tenen fàcil per posar punt final. Com som una nosa i segons ells, els costa molt diner públic mantenir aquesta part espanyola ingrata, desagraïda i indòmita, el millor que poden fer és expulsar Catalunya del paradís terrenal espanyol. Nosaltres contents, perquè som incompatibles, volem el divorci i no cal que ens mantinguin, doncs ja ens buscarem la vida.

La realitat és diametralment oposada i aquesta no és una postveritat sinó una veritat com una casa de pagès. De cada euro d'aportació tributària, només en retorna a Catalunya, en forma de despeses i d'inversions 55 cèntims. Aquesta diferència es tradueix en un dèficit fiscal de proporcions gegantines. El mateix catedràtic Niño- Becerra, que no és sospitós de ser independentista, va declarar recentment en una entrevista, que no és de justícia distributiva que Catalunya doni cada any 16.000 milions d'euros més del que rep. Diu que amb aquesta quantitat es podrien fer moltes coses que ara no es fan per manca de recursos i que un euro invertit a Catalunya, dóna més que un euro invertit en altres llocs. Així mateix i parlant de la Seguretat Social, indica que si Catalunya hagués tingut caixa pròpia en els darrers quinze anys, ara mateix tindria un saldo superior a 2.300 milions d'euros. **Sense modificar l'actual sistema de repartiment les Pensions estarien garantides. No crec que es pugui dir el mateix si continuem dins l'estat espanyol.**

Catalunya rep contínuament garrotades, incomprensió i menyspreu per part dels mitjans de comunicació espanyols. Tots els fets en indiquen que Espanya no és recuperable i la història es repeteix inexorablement. *"Merecemos perder*

Cataluña. Esa cochina prensa madrileña está haciendo la misma labor que en Cuba. No se entera. Es la bárbara mentalidad castellana, su cerebro cojonudo (tienen testículos en vez de sesos en la mollera)”. Carta de Miguel de Unamuno a Azorín el 14 de maig de 1907.

Hi ha algú encara, que no vulgui la posada en marxa d'un nou Estat, malgrat que suposi un primer esforç i un breu sacrifici organitzatiu, però que permetrà assegurar un futur millor? Si ens quedem aturats sense fer res, ja tenim clar el nostre negre destí.

Benvolguts lectors: Bon Nadal. El 25 de desembre: Fum, Fum, Fum!

Aquest article va ser publicat per [La Revistona](#) el passat 17 de desembre.